

مقدمه

نگاه آمریکا به ایران (در زمان محمدرضا شاه) به عنوان سنگر در برابر گسترش نفوذ کمونیسم در کشورهای عرب خلیج فارس و همچنین وزنه قابل اتکا در برابر گرایش جنبش‌های عربی به سمت شوروی بود (Katzman, 2020: 1). حمایت‌گری ایالات متحده از رژیم شاه، با انقلاب اسلامی به پایان رسید و تسخیر لانه جاسوسی، روابط ایران و آمریکا را وارد دوران جدید و پرتنش کرد. علی‌رغم برخی فعالیت‌ها در دولت «کلینتون» برای نزدیکی روابط دو کشور، حوادث و جبهه‌بندی ایجاد شده در منطقه خاورمیانه؛ از جمله حمله آمریکا به افغانستان و عراق (Curtis & Glenn, 2008: 250) زمینه‌ساز تثبیت و تشدید تنش‌ها شد؛ بنابراین تضعیف جمهوری اسلامی ایران در دستور کار امنیتی ایالات متحده و به تبع آن کنگره این کشور قرار گرفت.

کنگره آمریکا^۱ متشکل از ۵۳۵ کرسی است که از این تعداد ۴۳۵ کرسی را اعضای «مجلس نمایندگان» و ۱۰۰ کرسی را سناتورهای «مجلس سنا» در اختیار دارند. کنگره یک‌صد و شانزدهم آمریکا در سوم ژانویه ۲۰۱۹، آغاز به کار کرد. با وجود اینکه جمهوری خواهان توانستند سهم خود را در مجلس سنا از ۵۱ به ۵۳ کرسی افزایش دهند، حزب دموکرات در انتخابات مجلس نمایندگان با کسب ۲۳۶ کرسی، پیروزی چشمگیری کسب کرد و با کسب اکثریت مجلس نمایندگان، نقش خود را در ساختار قدرت آمریکا تقویت نمود (Manning, 2020: 1). از این‌رو تعادلی نسبی در کنگره برقرار شد که تأثیر مستقیمی بر فعالیت‌های تقنینی و